

Füst Milán

(1888–1967)

ÖREGSÉG

Hol vagytok ó szemeim, kik oly áldottnak véltetek egy arcot?
S hol vagy ó csodálatos fülem is, amely oly hegyes lett, mint a
számáré valamely édes-bús nevetéstől?
S hol vagytok fogaim, ti vérengzők, kiktől felserkent nemcsak a
számóca, de az annál duzzadtabb és pirosabb ajak is?
S hol vagy te mellemnek oly irtózatossal dalolása?

S hol a kín és hol az áldás, amelyet most hiába keresek eszelős
utaimon, görbe bottal a kezemben?
Loholni bolondúl? Kergetni az őzet, az őzlábút s utána ledőlni,
susogni, nem is neki, de a holdnak...
Holmi rejtelmekről, amelyeket senki sem érthet egészen s ame-
lyeknek zaklatott boldogság mindenkor a neve...

Hol vagytok ti mozgalmak és fekete átkok? Örök sietés? Hol a
mohó száj s hol a nevetésem?
Úristen, hol a nevetésem s a tárgyaltalan zokogás is:
Mikor döngő hajnalodások vértelen messzeségei! hányszor
Leborúltam a sötétben elétek!

Hallgass rám oh ifjúság. Volt egy öreg görög egykor
Ki felemelte két kezét, mint a szobor s az ifjúságát visszaköve-
telvén
Mondott aiszchyloszi átkot arra, aki tette, hogy így meg kell
az embernek öregedni.
Félig vakon állt a hegyen, csupa sugárzásba merülve, – ősz haját
verte a szél is
S pislá szeméből könnyei hulltak az Istenség magasztos lába elé.

S mégis szava dörgött, szavától megállt a malom, megrendültek
a dombok
S az ötéves kos is felemelte rá a fejét. – – Ámde az Istenség

Nem nézett rá, nem felelt akkor az öregnek.
Sírt az Istenség. Mert, mintha dobokat vernének a fülébe, tompa dobot
S erre felelne a hegyomlás s e hegyomlásnak felelne a tenger...
Oly nagyra nőtt meg előtte s oly szentté az öregség ősi nyomora.
Mert hisz ott állt ő már önnön sírja előtt s még mindig pörölve a széllel
S még egyszer hangoztatni akarván igazát, mielőtt elomolna...

S aztán hát elment persze, – csend lett végül is e vidéken.
De a szívében is csupa csend volt már akkor, el ne feledjük s egy másik *még nagyobb* figyelem...

S a feje körül tompa derengés.